

Dopis vyloučenému

By Návštěvník at Út, 09/30/2014 - 17:52

- [Život ve víře](#) [1]

Dopis vyloučenému

„Zoufalému náleží milosrdenství jeho přítele, i když opustí bázeň před Všemohoucím.“ (Job 6:14)
Tento dopis jsem napsal již dříve. (v čase když jsem vycházel...) Pochopí ho zvláště SJ, myslím ale, že mnohým může napomoci k umírněnému pohledu na hříšníky (nikoliv na hřích) a dokonce i k milosrdenství.

Vyrůstal jsem totiž mezi SJ, tedy nespornými „znalci zákona“. Pro ně samotné je vyloučení ze sboru stejná jako smrt, protože po vyloučení již nemáte nárok na záchranu (život v ráji), Boží lásku a společenství se svými bratry (jedinými přáteli, které jste dosud měli).

Ostatní svědkové mají zákaz s vyloučenými hovořit, dokonce je zdravit.

Pro Svědky je vyloučení (=odpadlictví) tedy skutečně něco nepředstavitelného až hrůzostrašného... Představte si, kdyby vám nějaký člověk, který by k tomu měl moc, (víme, že takový neexistuje) řekl, že již nepatříte Kristu a jste odsouzeni k záhubě a ještě k tomu máte zákaz stýkat se s ostatními křesťany...

Tak nějak se cítí Svědkové při vyloučení, kdy jsou nazváni odpadlíky od Boha.

Níže trochu krácený dopis...

Milovaná sestro,

protože vůbec nejsem zdatný řečník, dovolil jsem si napsat ti tento dopis. Dobře víš, že z tělesného pohledu nejsem Svědkem Jehovovým, tedy nejsem vázán jejich tradicí a nic mi nebrání napsat ti tento „odvážný“ dopis. Nelekej se proto hned každé napsané myšlenky, budu moc rád, když ho dočteš až do konce.

•

Ano, dozvěděl jsem se i já tu neradostnou zprávu. Ano, tu, ve které ti, kteří málo znají Jah pravého Boha, říkají a soudí, že jsi „zradila Jehovu“, „zradila sbor“ a dokonce tě možná odsuzují jinými slepými soudy. Jsou to nadutí slepci, pro ně platí tato slova:

„Běda vám, znalci Zákona a farizeové, pokrytci, protože dáváte desetinu z máty, kopru a kmínu, ale znevažujete závažnější záležitosti Zákona, totiž právo a milosrdenství a věrnost. To bylo závazné dělat, ale to ostatní nezvažovat.“

Dávají desetinu - z jejich pohledu plnou oběť, snad plný počet všeho, co je po nich zákonem a tradicí požadováno, ale znevažují závažnější záležitosti, „totiž právo a milosrdenství a věrnost“. Není snad také napsáno: „oběť a dar jsi nechtěl“ a „jděte tedy a naučte se, co to znamená: „Chci milosrdenství, a ne oběť“?

Učme se tedy: „Kdo jsem já, abych někoho soudil? Nebo, kdo jsi ty, abys dal do svých úst jedovatý kámen a hodil ho po tom, který hřešil a padá?“ Ano, ona zhřešila a velmi silně, ale ne proti nám, ale sama proti sobě...

Je totiž napsáno: „ale kdo smilní, hřeší proti svému vlastnímu tělu“. I když je toto posvátné tajemství daleko hlubší než mohou mnozí pochopit, jak přesto mohou říci „zradila sbor“ a dokonce „opustila Jehovu“?

Každý z nás denně hřeší, každý den, každý z nás zraňuje Boha a dokonce i v rozporu s písmem to držíme v tajnosti – tedy opět hřešíme. A poté přijdeme do sboru a hrajeme si na dokonalé křesťany, bratry a sestry?

Nikdo nemůže být shledán dokonalým prostřednictvím dodržování zákona!

Dobrá tedy ty soudče, když tak miluješ své bratry a sestry, jak se často rád chlubíš, proč tak rychle ztrácuješ svou milovanou sestru? Protože zhřešila? Ach ano, zapomněl jsem, ty jsi již skutečně dokonalý, nehřešíš, jsi dokonce onen „pravý křesťan“, jsi už sytý a již si doběhl úspěšně... Já ne, já mám neustále hlad, stále nejsem sytý, jsem nahý a jsem nejpřednější ničema, a proto budu pro svou milovanou sestru truchlit, plakat a žadonit o ní:

„Pokud jde o mne, když onemocněli, mým oblečením byla pytlovina, postem jsem trápil svou duši a má vlastní modlitba se mi vracela na prsa.“

Pokud jde o druhu, pokud jde o mého bratra (sestru),
chodil jsem jako ten, kdo truchlí pro matku.

Zesmutnělý jsem se skláněl.“ (Žalm 35:13,14)

Ano, je to tvá vlastní sestra, která klopýtla, ale klopýtla tak, že nevstane? Neznáš písmo znalče?

V těchto případech je často dáván do souvislostí případ Diny, dcery Jákoba. Tak ano slepče, co udělali bratři Diny, když klopýtla? Co udělal Jákob? Zapřeli ji snad? NE! Skutečně jí milovali, vždyť byla jejich vlastní. A dokonce: „synové Jákoba přišli z pole, jakmile se o tom doslechli, a ti muži byli zraněni ve svých citech“. (1.Mo 34:7)

Milovaný, jistě vidím, že jsi jako ten starší bratr, který otrocky pracuje celý den na poli, avšak nezapomeň na to, že naše mladší ztracená sestra se jistě vrátí a náš Otec jí přivítá a bude se z ní radovat dokonce mnohem více než z nás – „ale prostě jsme se museli těšit a radovat, protože tento tvůj bratr (sestra) byl mrtvý, ale ožil, a byl ztracen, ale našel se.“ (Lk 15:32)

Vždyť náš znamenitý pastýř se již vydal jí hledat, nezlomil nad ní svou hůl, dokonce se o tu hůl opírá a neustále usiluje nalézt ji. To ona je sama, v nebezpečí! A já ji mám zapřít a zapomenout na ni, protože mi někdo lidský tvrdí, že nás zradila a vybrala si tmu venku?

Cožpak nemáme milosrdného a milujícího pastýře? A nejsme povinni být jako on? Proto ji také neztratím, bojím se o ni a pevně doufám, že bude nalezena, abychom se všichni mohli radovat. Z tohoto důvodu nebudu v ohradě nečinně stát a také jako Pán, nad ní „nezlomím svou hůl“.

Těm, kteří lámou svou hůl a pronáší lehkomyšlné soudy, je řečeno:

„onemocnělé jste neposílili a churavou jste neuzdravili a polámanou jste neovázali a rozehnanou jste nepřivedli zpět a ztracenou jste se nesnažili najít, ale drsně jste si je podřizovali, ano tyransky“.

Ano, zapřeli jste ji, zapomínáte na ní. Dokonce jste vydali další slepou „plnou obět“, takže jste zatvrdili svá srdce a ani ji nezdravili. Vidíte? Ne, že jste ji jen nehledali, ale dokonce, když jste ji potkali churavou na poli, zachovali jste se tyransky a obešli jste ji!

Tak výborně, obětovali jste se, ale pro koho?

Vysoko v nebesích je Bůh, Jahve, který nechce obět a ještě k tomu marnou obět pro lidskou tradici.

Nebo jakou oporu v písmu po jeho hlubším prozkoumání má vaše jednání? Ne, to je to drsné a tyranské podřizování si churavých ovcí, kdy si troufale myslím, že neprokazováním lásky, pozdravů a nestýkáním se s nemocnou ovcí, bude podřizena a vrátí se.

Naopak je napsáno:

„Je někdo mezi vámi nemocen? Ať zavolá starší sboru a ti ať se nad ním pomodlí a pomažou ho olejem v Pánově jménu. A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého.“ (Jak5:14-16)

Přemýšlej, ty slepče, přesto milovaný bratře, když máš otevřeně vyznávat své hříchy svým bratrům, aby ti bylo odpuštěno, a že těch hříchů jistě není málo, jak to můžeš dělat, když bys byl pokaždé svými bratry vyloučen? Tedy by tě odsoudili a vyloučili? Jinými slovy: neodpustili by ti tvé hříchy?

To přece nejde dohromady! Proto se ten churavý zapře, bude příliš „pohlčen svým smutkem“ (2Kor 2:7,8) a odejde! Neodejde však od Boha, ale od tebe, protože si mu ihned neodpustil! (Ef 4:32)

Vidíš? To kvůli tobě se vzdaluje od sboru. To kvůli tobě „zrazuje“ sbor. Dopředu totiž ví o tvém odmítnutí a zavržení, proto ho jeho svědomí odsoudí, nikoliv ale před Jehovou Bohem, nýbrž před tebou! Proto se má sestra rozhodla odejít do „tmy“, kterou nezná.

To ty jsi jí vyhnal! Nehřeš a nesháděj to na Boží zákon. Totiž sám Pán se jí okamžitě vydal hledat.

To ty jsi jí vyhnal trváním na „zákoně“, ze kterého máš být ty sám osvobozen. Nebo nevíš, že kdo je přestupníkem proti jednomu bodu zákona, zhřešil ve všem?

Lpíš na zákoně? Sám se odsuzuješ. Čti pozorně:

„Kdokoli totiž zachovává celý Zákon, ale v jednom bodu udělá chybný krok, provinil se proti všem...“

Mluvte dál tak a jedněte dál tak jako ti, kdo budou souzeni zákonem svobodného lidu. Kdo totiž nekoná milosrdenství, bude souzen bez milosrdenství. Milosrdenství vítězoslavně jásá nad soudem.“

Kdyby totiž bývala tušila z tvé strany milosrdenství, „potírání olejem“ a „modlitbu víry“, nikdy by neopustila sbor, ale činila by pokání z hříchu proti svému tělu. Proto odpusť svému bližnímu sedmadesátkrát! Buď jako Otec, který dříve než se jeho marnotratný syn vyjádřil a vůbec požádal o odpuštění, odpustil, vyšel mu vstříc a vítal ho, jen když ho z dálky zahlédl.

Kdo jsi ty, že chceš syna svého Pána obejít, dokonce, když víš, že ho Pán sám hledá? Nebo kdo je ten, kdo ti to přikazuje? Pouhý člověk! Pouze otrok! Zlý otrok! Rychle, spěchej na pomoc jeho dceři, aby tě až tvůj pán přijde odměnil, za to, že si se zachoval milosrdně k jeho vlastní!

Představ si: Jsi otrokem krále, jehož marnotratný syn odešel a zhřešil proti němu. Tvůj dobrý král tě vyšle do cizího města vykonat pro něj důležitou službu. Náhle narazíš na králova vlastního syna ležícího ve zbídačeném stavu na okraji onoho města. Nepozdravíš ho, ani se na něj nepodíváš,

protože zhřešil proti tvému pánu, odešel, promrhal pánův majetek?

Aha, on se ještě nevrátil, proto nejsi povinen mu projevít milosrdenství? Blázne! To ti přikázal pouze tvůj spoluotrok a i kdyby to byl dokonce králův „starší syn“ nebyl by to „zákon“ hodný uposlechnutí! Naopak, dobře víš, že tvůj pán pro něj truchlí a tak poběžíš, zanecháš dokonce i tu „veledůležitou službu“ ovážeš mu rány, nakrmíš ho, zaplatíš za něj výdaje v hostinci a spěšně poběžíš podat zprávu svému králi, neboť je řečeno: „Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a šli jsme k tobě?“ A král jim odpoví a řekne: „Vpravdě vám říkám: Do té míry, jak jste to činili jednomu z nejmenších z těchto mých bratrů, činili jste to mně“.

Za své milosrdenství získáš obrovskou odměnu! Pak dodělej požadovanou zákonnou službu pro pána, za kterou ti v žádném případě není slíbena odměna a řekni „jsem neužitečný otrok, udělal jsem jen to, co jsem měl“.

Otrok přece za odvedenou službu nedostává odměnu, ale pouze synové mají podíl na majetku.

„A otrok navíc nezůstává v domácnosti navždy; syn zůstává navždy“. Ale hled, z otroků se stávají synové, dědicovi bratři!

Jak? Vírou!

Vírou v Boží milosrdenství projevené v Kristu. A tak pokud lpíš na zákoně, jsi pouze otrok a nepochopil si, že ne službou pro Otce (skutky, zákonem), ale pouze jeho milosrdenstvím lze získat synovství.

Pokud si tedy pochopil Kristovu oběť, víš o čem mluvím a budeš činit stejné milosrdenství a milovat své bližní i nepřátele...

Cožpak stále nevíš, že „ti otroci, kteří prokazují dokonce posvátnou službu ve stanu, nemají podíl na pokrmu“, na majetku? A nadto „člověku, který nepracuje, ale věří v toho, kdo prohlašuje bezbožného za spravedlivého, je jeho víra počítána za spravedlnost“? (Řím 4:5, Heb 13:10)

Jaký biblický verš tě tedy opravňuje obcházet tuto ztracenou ovci?

Opět je napsáno: „A přece ho nepovažujte za nepřítel, ale dále ho napomínejte jako bratra.“ a dále „toto přísné napomenutí, které dala většina, je pro takového člověka dostatečné, takže byste mu nyní měli naopak laskavě odpustit a utěšit [ho], aby takový člověk nebyl nějak pohlcen svým přílišným smutkem. Vybízím vás tedy, abyste mu potvrdili svou lásku. Vždyť píšu také proto, abych zjistil důkaz o vás, zda jste ve všem poslušní... aby nás Satan nepřelstil, neboť nejsme v nevědomosti o jeho záměrech.“

Vidím, že vás Svědky Jehovovy přelstil!

Umíte si někdo z vás vážně představit, že by mezi vás, do vašeho sboru, přišel Ježíš Kristus a zachoval se tak jako vy? Obešel by hříšníka slovy „nelitujte ho, opustil Boha, zradil sbor“?

Nenalhávejte si, šel by a v domě toho hříšníka by spočinul. Nebo přišel snad volat vás „spravedlivé“? Nastala u něj „změna otáčení stínu“? Nebyl Izrael také svatý lid? A přesto Ježíš o sobě říká: „Jehovův duch je na mně, protože mě pomazal, abych oznamoval dobrou zprávu chudým, vyslal mě, abych kázal propuštění zajatým a navrácení zraku slepým, abych zdrcené poslal pryč jako propuštěné...“

Ano, těm, které jste zajali, těm které drtíte!

A dokonce té smilnici, ještě k tomu Samaritance, zjevil jako první své synovství!

Proto miluji Jehovu Boha a jeho syna Ježíše Krista, protože jeho soud je spravedlivý a nesoudí podle vidění těch „spravedlivých“ a „pevně stojících“ lidí. A protože jsou první posledními a my poslední prvními...

•

Ze své zkušenosti moc dobře vím, že pouze Jehova zná tvou situaci a to je ten, který otočí tvou slabost v sílu a moc, a to jen pokud mu to velice málo a z velké dálky dovolíš.

Vždyť je napsáno: „byl jsem nalezen těmi, kdo mě nehledali; stal jsem se zjevným těm, kdo se po mně neptali.“ A dokonce: „rozhodně jsme oloupeni! Mění samotný podíl mého lidu. Jak [jej] ode mne odstraňuje! Nevěrnému rozděluje na podíly naše vlastní pole.“

Ano, díky Bohu za to, že jsem z jejich lidského pohledu vůči tobě ten „nevěrný“ a mluvím s tebou! Neboť pak ti první se „zákonným“ právem na „pole“ řeknou: „Jedli jsme a pili (symboly, dodržovaly zákony) před tebou a vyučoval jsi na našich širokých cestách“ a přesto jim Pán řekne „nevím, odkud jste. Pryč ode mne, všichni, kdo činíte nespravedlnost“!

My totiž nemáme zákonné právo, to závislé na skutcích „spravedlnosti“, ale věříme v to dědičné skrze nezaslouženou laskavost – milosrdenství a proto jej projevujeme druhým.

Ano vždyť „veřejně tě chválím, Otče, Pane nebe a země, protože jsi utajil tyto věci před moudrými a intelektuály a zjevil jsi je nemluvnatům.“

Ano, nemluvně jsem a jaké! Vždyť ani nejsem pokřtěný a pravý Bůh Jehova (Jahve), kterého vzývám, na mě vylévá nezaslouženou laskavost za nezaslouženou laskavost.

Ptáš se, jak je to možné? Nepokřtěný nemůže mít skutečného svatého ducha, jehož neznají ani ti

pokřtění! Také jsem si to neustále říkal a ptal jsem se pravého Boha. Odpověď je zde:
Zatímco Petr ještě mluvil o těch záležitostech, svatý duch padl na všechny, kdo slyšeli to slovo...
„Může někdo zakázat vodu, aby nebyli pokřtění ti, kdo přijali svatého ducha právě jako my?“
48 A tak přikázal, aby byli pokřtění ve jménu Ježíše Krista...

Ve velice podobném kontextu mluví i apoštol Pavel v dopise Římanům 4 kapitole:

„Abrahamovi byla jeho víra počítána za spravedlnost.“ Za jakých okolností se tedy počítala? Když byl v obřízce, nebo před obřezáním? Ne v obřízce, ale před obřezáním. A obdržel znamení, totiž obřízku, jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl, dokud [byl] v neobřezaném stavu, Bylo to tedy kvůli víře, aby to bylo podle nezasloužené laskavosti,... nejen pro to, které lpí na Zákonu, ale také pro to, které lpí na Abrahamově víře.

Vidíš, nikoliv podle skutků nasloužených hodin, či jiných mocných skutků, ale díky víře, za níž je nezasloužená laskavost - milosrdenství.

Tak ano, první pohanští křesťané by byli souzeni lidským „viděním“ dle skutků a tak obdrželi skutečného svatého ducha dříve, než byli pokřtění. Nebo má snad voda větší moc než Bůh nebo Kristus? Nebo má lidské vyloučení větší moc než je Boží láska? Kdo nás od ní oddělí? Lidská tradice? Neomlouvám tě, tvůj čin není dobrý, ale stále tě miluji, protože jsi má vlastní sestra. Ten kdo, tě ale bude soudit viděním, nepochází z Boha, nepoznal Boha, je stále obětí iluzí a snů, vložil svou důvěru v „urozené a člověka“ a v milosrdenství skrze jeho lidské zákony.

Je také napsáno „vyjdi na cesty a oplocená místa (k vyloučeným a uvězněným) a přinuť je, aby vešli, aby se můj dům zaplnil“ (Mat 14:23) „Posvátné tajemství“ totiž říká, že v závěru budou ti chudí, chromí, slepí, neustále hladoví a ti vyhoštění ze synagóg mimo tábor na cesty a do oplocených míst, přinuceni vejít na hostinu - a ne ledajakou, ale tu nebeskou.

A tyto své bratry hledám. (Heb 13:13, Gal 4:29, Jan 16:2,3, Mich 2:13)

Ať je požehnaný tvůj i můj Bůh Jehova a jeho Syn Ježíš Kristus. Amen.

M. Česká rep.,

Email. save@centrum.cz [2]

Zdrojové URL: <http://sj.rozcesti.org/node/534>

Odkazy:

[1] http://sj.rozcesti.org/taxonomy_vtn/term/29

[2] <mailto:save@centrum.cz>